

„Ней“ ситуацията *нахлуване-напускане* е многократно изживявана в миналото, то в „Луди-млади“ многократността на действието е хипотетично визирана в условно наклонение: „Плет да бъде десет реда...“ Типично *яворовското* звучене на „Луди-млади“ е резултат от преломяването на елементите от Ботевата художествена система, от специфичния начин на тяхната употреба. У Ботев *от-граденото* пространство просто е маркирано в примамливата си другост и надмогваемост, като не *границата-плет* е неговият най-съществен белег. Определящо в творбата на Ботев е неистовото желание на героя на всяка цена да покори чуждостта и я освободи: „ще умре един от нас –/ или мъжът ти, или аз!“ В „Луди-млади“ е демонстриран сходен интензитет в преживяването до изричането на доста красноречивата реплика на лирическият Аз: „Плет да бъде десет реда...“ Не може да се отмине явната хипертрофия на препятствието в текста на Яворов: странно е, че желанието за непременно надмогване на ограниченията по парадоксален начин поражда пожелаване на хиперболична преграда. У по-късния Яворов (със съвсем редки, действително спорадични изключения – „Минува нощ“, „Павлета делия и Павлетица млада“) любовното чувство, блян, екстаз и щастие са по-скоро пожелание, предчувствие, предвкусане, но не и сбъждане: лирическият Аз проглежда за тяхната осъществимост, но се бои от пълното им осъществяване. Ако си послушим с един оксиморон от късната лирика на поета, то този лирически герой предпочита да „плува в полумрака на своя неначенат ден“, отколкото следното състояние: „дишаш ти за мен – / мене ми е тъмно, тъмно в ясен ден“ („Среща“). Поради това пожелаването на препятствието-хипертрофия в „Луди-млади“ не е специфика само на този текст, а особеност, отвеждаща към някои късни творби: „но по-далеко стой.../ и колко, колко близо / усещал те бих аз до себе си тогаз!“ („Насаме“). Хипертрофиралото препятствие може да бъде въведено в текста като метафизична величина: „Напрегнато ръце се